

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de redactie; deze behoudt zich het recht voor de stukken te bekorten)

Het slechthorende kind op een school voor normale kinderen

Het pleidooi dat Prof. JONGKEES (1974) voert om het onderwijzend personeel beter in te lichten over het begeleiden van het slechthorende kind op de normale school, noopt mij tot tweeërlei reactie.

In de eerste plaats verheugt het mij om van hem, en zeker niet voor de eerste keer, weer eens te horen hoezeer het slechthorende kind, door de aard van zijn handicap en de reactie van zijn omgeving daarop, extra begeleiding nodig heeft, hoe gering zijn zintuiglijke handicap op het eerste ogenblik ook mag lijken.

Aan de andere kant stelt het mij teleur dat hij in de eerste plaats de kinderarts of huisarts naar voren haalt om de school te instrueren. Zonder nu al te duidelijk voor eigen parochie te preken, moet het mij toch wel van het hart dat ik het zeer spijtig vindt dat de figuur die naar mijn mening een belangrijke plaats bij de advisering in kan nemen, nl. de schoolarts, in het hele stuk niet wordt genoemd. Van deze immers mag, neen moet, verwacht worden dat hij zich zeker in deze problematiek heeft verdiept.

Om maar enkele punten in dit verband te noemen: Detectie en verwijzing i.v.m. een gestoord gehoor vormen nog altijd een aanzienlijk deel van zijn werk. In tegenstelling tot de meeste huisartsen, beschikken bijna alle schoolartsendiensten over audiometers en weten zij deze ter plaatse te gebruiken. En „last but not least” bestaan er meestal goede contacten met de onderwijspsycholoog of -pedagoog van de schooladviesdienst. Mits goed ingelicht door specialist en huisarts, kan de schoolarts dus op bovengenoemd gebied m.i. nuttig werk doen.

Het is spijtig, maar de indruk bestaat dat onze collega's van de curatieve sector niet altijd volledig op de hoogte zijn van de mogelijkheden van een schoolartsdienst, zowel op diagnostisch gebied, als ook wat de verdere begeleiding betreft.

Literatuur: JONGKEES, L. B. W. (1974) *Ned. T. Geneesk.* 118, 1563.

Heerenveen, oktober 1974

J. W. VAN DER BURG

Met belangstelling en waardering hebben wij gelezen hoe door Prof. JONGKEES (1974) werd gewezen op de moeilijkheden die slechthorende kinderen bij het gewone onderwijs kunnen ondervinden. Schoolartsen weten hoe vaak een samenhang tussen lichamelijke stoornissen en leerproblemen wordt onderschat. Dit geldt ook voor gehoorstoornissen. Regelmatige gehoorscreening bij alle leerlingen tijdens de schoolloopbaan is dan ook een van de taken die schoolartsen in Nederland zich hebben gesteld. Screeningsaudiometers worden in steeds meer schoolartsendiensten gebruikt. Voor behandeling wordt dan verwezen naar de huisarts.

Gehoorscreening gebeurt als onderdeel van het algemeen lichamenlijk onderzoek of als aparte screening. Het wordt

verricht op een schoolartscentrum of op school. In beide gevallen zullen schoolartsen het mede tot hun taak rekenen met schoolhoofden en leerkrachten en eventuele andere de leerling begeleidende instanties te overleggen over het mogelijke verband tussen gevonden afwijkingen en leerproblemen. Als sociaal geneeskundige zal hij er naar streven, het milieu voor de leerling zo gunstig mogelijk te maken. Mee-denken over de verdere schoolloopbaan en adviseren aan de leerkrachten over de juiste benadering zijn hier een onderdeel van. De schoolarts kent de school, kent meestal de leerkrachten en is bekend met onderwijsproblematiek. Omgekeerd kennen school en leerkrachten de schoolarts.

Wij kunnen het dan ook niet eens zijn met Prof. JONGKEES wanneer hij een beroep doet op de huisarts om meer aandacht te besteden aan de leerproblemen van slechthorende kinderen door zelf in overleg met de school te treden. Wanneer op dit gebied tekortkomingen zijn te constateren, ligt het meer voor de hand aan de schoolartsen te vragen hieraan meer aandacht te besteden. Hierbij moet wel aangetekend worden dat de schoolarts, om deze taak goed te kunnen verrichten, over de nodige gegevens moet kunnen beschikken. Wanneer na verwijzing door de schoolarts geen antwoord van de behandelende arts komt, wordt het voor de schoolarts moeilijk bevredigende maatregelen te treffen.

Wij zien daarin een meer voor de hand liggende en daardoor wellicht meer kans op succes biedende oplossing voor de door Prof. JONGKEES aangeroerde problemen en geconstateerde tekorten.

Literatuur: JONGKEES, L. B. W. (1974) *Ned. T. Geneesk.* 118, 1563.

Rotterdam, oktober 1974

N. W. KLAASSE,
namens het bestuur van de Nederlandse
Vereniging voor Jeugdgezondheidszorg

Professor JONGKEES (1974) heeft op de hem eigen heldere en overzichtelijke wijze de problemen van slechthorende kinderen in de school opgesomd. Maar als hij schrijft dat het hem de taak lijkt van de huisarts om in deze moeilijkheden te helpen, vergist hij zich. Voor de scholen die goed contact hebben met „hun” schoolarts — en dat zijn de meeste — geldt dat de leerkrachten, voorzover zij niet door de schoolarts door diens eigen waarneming op de problematiek attent zijn gemaakt, het best bij de schoolarts, die met de door JONGKEES genoemde problemen het meest vertrouwd is, te rade kunnen gaan. Wanneer nadere informatie bij de huisarts (of KNO-arts) nodig is, is deze eerder bereid die aan de collega-schoolarts te verstrekken dan aan hem vaak onbekende leerkrachten.

Niettemin ben ik professor JONGKEES dankbaar dat hij in ruime kring aandacht heeft gevraagd voor deze belangrijke problematiek.

Literatuur: JONGKEES, L. B. W. (1974) *Ned. T. Geneesk.* 118, 1563.

Enschede, oktober 1974

H. HENGEVELD